

[Askjær Jørgensen]

givet et bud på det. Hvis nogen er i stand til at bevise, at de økonomiske realiteter er helt anderledes, så vil vi da meget gerne høre det.

Jeg vil slutte med at sige, at vi er helt enige i, at det vigtigste i den sag er, om vi i fællesskab kan finde ud af at give vore ældre medborgere en mere menneskelig tilværelse, en mere menneskelig situation i dette samfund. Det er det, det først og fremmest drejer sig om. Men samtidig vil jeg meget gerne have alle detailspørgsmålene og de tilknyttede områder belyst bedst muligt.

Albertsen (S):

Jeg beklager, at jeg ikke havde mulighed for at være her ved indledningen af denne drøftelse. Jeg vil kun sige, at hvis jeg selv havde den opfattelse, at der var den mindste idé i at realisere tanken bag det forslag, der er udformet her, at det kunne være til glæde og til fordel for de mennesker, vi taler om, så ville jeg da med glæde deltage positivt i en drøftelse herom, men jeg har ikke den mindste tro på, at der bliver tale om noget sådant.

Det, der i øjeblikket sker på dette felt, er jo, at i langt de fleste kommuner har man skærpet visitationen meget kraftigt, fordi man samtidig har udbygget alle de alternative muligheder. Det betyder, at de, der i dag kommer på plejehjem, ofte er mennesker, der er overordentlig afhængige af omgivelserne. Det vil være meget svært for de fleste hjem virkelig at gå ind i den rolle.

På det sidste plejehjem, jeg har haft lejlighed til at besøge, som har ca. 150 beboere, er de 80 pct. af dem kørestolspatienter. Hvor mange hjem har egentlig mulighed for at gå ind i en rolle, som kan give en kørestolsafhængig person en rimelig tilværelse? Det er meget få steder, og det forudsætter, at kun den ene i familien er erhvervsforpligtet.

Hvis de pårørende har et ønske om at gå ind i en rolle af denne art, så vil jeg tro, at mange kommuner ordner det ved at yde bistand i form af hjemmehjælp. Man yder denne i nogle tilfælde op til 40 timer pr. uge, hvor den pågældende altså aflønnes. Men muligheden herfor udnyttes kun i meget beskeden omfang. Det tager jeg som udtryk for, at selv om man er vidende om muligheden, er der ikke chance for at realisere det i det pågældende hjem.

Hertil kommer, at det offentlige får overordentlig vanskeligt ved at sikre disse beboeres trivsel i enhver henseende, når man skal dele indsatsen op på en lang række enkeltbeboelser.

Jeg vil godt tage afstand fra den betragtning, som jeg anede i hr. Tinnings indlæg, nemlig at der for mange plejehjems vedkommende nærmest var tale om kolde institutioner, hvor der ikke var engagement osv. Den opfattelse dækker ikke den reelle situation på langt de fleste hjem efter det kendskab, jeg har til dette område. Der er faktisk tale om engagement og et arbejde, som præsteres på en tilfredsstillende og samfundsrigtig måde.

Lis Møller (KF):

Jeg skal ikke gå ind i en ydeligere diskussion om dette forslag. Jeg har sagt, hvad jeg mener om det. Men jeg vil gerne sige til forslagsstillerne, at jeg mener altid, hvad jeg siger.

Tinning (VS):

Mine bemærkninger er foranlediget af hr. Albertsen. Jeg må gøre opmærksom på, at det er ikke mine almindelige, løst sagte overvejelser over, hvordan plejehjem fungerer, som lå til grund for det, jeg sagde i mit indlæg. Jeg vil godt citere ganske kort fra den rapport, som er kommet fra socialforskningsinstituttet, publikation nr. 108. Det hedder her om beboerne på almindelige plejehjem:

»De materielle forhold synes i det store og hele tilfredsstillende. Socialforskningsinstituttets undersøgelser konstaterer derimod en »institutionseffekt«, dvs. en negativ indvirkning på beboernes aktivitet og sociale forhold samt unødigt bortfald af aktiviteter og af kontakter med slægtninge og venner.«

Når man konstaterer det i rapporten og jeg henviste til det, er det selvfølgelig ikke udtryk for, at jeg eller for så vidt rapportens forfatter mener, at det arbejde, der præsteres på plejehjemmene, skal kritiseres. Jeg er helt enig med hr. Albertsen i, at der præsteres et dybt engageret og indlevende arbejde de steder. Det er ikke det, det drejer sig om. Det, det drejer sig om, er, at hvis vi isolerer vore ældre, så er det utrolig svært på den slags institutioner at tilrettelægge dagligdagen, så der udfolder sig et liv, som de ældre også får noget ud af socialt. Det drejer sig altså ikke